

TĂNASE MOCĂNESCU și miracolul momentului

Cunoscut publicului brașovean în urma unor expoziții personale și participări la saloane județene, Tănase Mocănescu se prezintă astăzi cu o expoziție incitant denumită *Miracolul momentului*, rodul activității sale din ultimul an și care constituie o noutate în preocupările sale, cu posibile continuități și soluții viitoare. Este vorba aici de relevarea miracolului unor momente plastice, într-o manieră postimpresionistă, în esența ei hedonistă, a cărei finalitate este plăcerea estetică, bucuria pură a retinei. Structură profund lirică, în sensul exteriorizării unor sensibile și imperceptibile mișcări ale sufletului, artistul inventează un peisaj a cărui principală coordonată pare a fi puterea de expresie a nesemnificativului, a microuniversului trecut cu vederea în mod obișnuit. Sedimentele unei foarte serioase culturi vizuale îmbogățesc mereu percepția nemijlocită a naturii. El se oprește asupra unor restrânse perimetre la rădăcina unor copaci, în care aparentul haos de rămurele și vegetație de mici dimensiuni formează o compoziție atractivă, în care artistul nici nu intenționează să intervină ordonator, acel fragment de natură fiind perfect, un miracol vizual al momentului. În picturile sale, formele sunt supuse unui regim iluministic special, ce le dematerializează într-o textură de irizări, ele dobândesc o semni-

ficație subiectivă împinsă până la pragul desprinderii de configurația reală. Ceea ce întreprinde dl. Mocănescu este un fel de arheologie artistică, un fel de sondaj în straturile de memorie ale naturii, din care el recuperează mesaje imprimate în chiar structura ei, în rădăcinile de copaci seculari în culori de griuri calde, nuanțe de ocru, ieșind din pământuri feruginoase în culori reci-albastre de mușegaiuri și licheni, acoperite de infinite fragmente vegetale, de crenguțe rupte configurate într-un arabesc natural. Pentru el, orice colțișor de natură are o semnificație, este o metaforă care se traduce în ochii lui în senzații optice pline de rafinament plastic. Fiind un exersat „componist” al câmpului imaginii, el știe să aleagă, aproape fără nici o intervenție în ceea ce oferă natura privirii sale, realizând texturi savante de axe structurate, juxtapuneri cromatice și arabescuri liniare realizate cu o pensulație fină, neîmpăstată, rezistând tentației de a da relief unui mediu saturat de rugozități naturale. Nu există un motiv propriu-zis, căci totul este topit într-un ambient laborios transfigurat, având o melodicitate aparte. Deși se oprește asupra unor fragmente restrânse din natură, compozițiile sale au o măreție care provine din transcrierea sensibilă în expresie liniară și cromatică a existenței vegetalului, nu e numai o pictură a crengilor și rădăcinilor de copac, este poate expresia unei omeștei vibrații în fața temeiniciei vitaliste a unui regn în care moartea a fost abolită de ritmul eternelor renașteri. Poate că pictura d-lui Mocănescu este transpunerea unei mirări în fața naturii, o trăire intensă și o putere de a capta poate inconștient energiile subterane din solul mustind de simboluri și de mitologie al pădurii sau al arborilor. Sau poate fi, așa cum spune Mircea Eliade, imaginea criptică a unei inițieri. Este cert că privitorul simte nevoia de a căuta ceva în spatele acestei picturi, ceva care există, un nevăzut care se poate vedea prin cele văzute. Conștient sau nu, dl. Mocănescu a realizat o suită de lucrări care provoacă o anumită stupefacție prin straniețea tematicii alese, dar care reușește să câștige inimile, căci creația sa are puterea de a ne conduce către un ascunziș în care palpită, subțire, dar iradiant, organic și totuși impalpabil, viața.

